

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XXX. ÉVF. 1930. NOVEMBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEOMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNYTEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephansum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS

VRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Az Oltáregyesület jövőjeért. — *Tóthné Kolosy K. Aloyzia*: Fohász Szent Erzsébethez. — *Eöri János*: A Mindenszentek hazája. — *Kerner István dr.*: Örök dicsőségünk záloga. — *Nagelreiter Alajos dr.*: Az Oltári-szentségben való hit. — *dr. Bozók Gyula*: Magyar szentély Jeruzsálemben. — *Király Ödönné*: A kenyér II. — *Oltáregyleti élet*.

Éjjeli szentségimádásokról külön statisztikát vezetnek a *Jézus és Mária Szíve Atyák Belgiumban*. Ebből a statisztikából mi magyarok hiányoztunk. A Központ szeretettel kéri azokat az oltáregyesületi tagokat, akiknek éjjel (este 10 – reggel 5 között valamelyik óra) van a szentségimádó órájuk, hogy azt helyi szervezetük révén a Központnak összegezve (név nélkül) jelenteni szíveskedjenek.

Zene- és énektanfolyam van központi. házunkban. Most csak szer-

zetesnök részére; később a világiak számára is tartanak hasonló tanfolyamot az igazi egyházas szellem zenei megvalósítására.

*

Adományok templomok részére. Hütter Lajos hittanár, aki az Örökimádás templománál mint kisegítő lelkes működik, ezüstkelyhet, 2 karínget és 1 hímezett fehér stólit adott központunknak a szegény templomok javára. Az értékes adományért e helyütt mondunk hálás köszönetet. Isten fizesse meg!

Oltáregyleti élet folytatása a 175. oldalon.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő	Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetése	2-50	Kis szent Terézia szelleme... .. 3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel... .. —05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről —05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom» —10
Az O. E. Útmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép —05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömmöm» folyóirat, előfizetés egész évre 1-60
Felvételi füzet	—10	Egyes példány —16
Félszázados története	3—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme —32
Érme	1—	Indulója —08
Szervezése és működése	—10	Kis Örökimádás imakönyv... .. 1—
Jézus Szíve hónapja, füzve	—30	Fehér lilium... .. —15
Kötve	—60	Az isteni Gyermekeknél ima-könyv 1.50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Hozzávaló énekpótfüzet —50
Szent Zita élete	—20	
Egyszerűbb kiadás... ..	—10	

Az Oltáregyesület jövőjeért.

AZ OLTÁREGYLET központi választmányának október 13-i ülése fontos határozatot hozott, amikor *dr. Mészáros János* prelátus, országos főigazgatónk indítványára elhatározta, hogy az egyesület szervezetébe a csoportvezetői intézményt is beállítja a terjesztők, illetve a terjesztők mellé.

Az Oltáregyesület eddigi szervezete változatlanul megmarad, csak az új tagok szerzése és azoknak gondozására kapnak megbízatást az Oltáregyesület egyes buzgó tagjai. Egy-egy csoportvezető csoportjában tíznél több tag nem lehet. A csoportvezető oktatja ki az új tagot az oltáregyleti kötelességekről, ő figyelmezteti az új tagokat a közös ájtatosságokra (szentségimádás, közös szentáldozás, körmeneten való testületi részvétel stb.), illetve gyűlésekre. Az Oltáregyesület régi tagjai viszont a terjesztők és terjesztők vezetésével részt vesznek az állandó gondozásban. Oltáregyesületünk élete így összefogottabb és reméljük, intenzívebb is lesz.

Az Oltáregyesület buzgó tagjai így saját egyesületük szellemében és egyúttal annak javára is nyernek állandó tevékenységre alkalmas nyújtó munkatereket.

Az Oltáregyesület a mostani Szent Imre-jubileumi évben mindent el akar követni az Úr Jézus eukarisztikus országának gyarapítására s azért elsősorban új tagok szerzésével akarja az eucharisztikus lelki életet terjeszteni.

De megkér a vezetőség ezúton is s majd külön körlevélben is minden Oltáregyesületet, hogy a gyakori szentáldozás gyönyörű szokásának, amely nélkül nincs igazi lelki élet, és az Oltáregyesület számára kész tagokat szállító eukarisztikus szövetségeknek is legyenek apostolai. *Nem elég gondos az az Oltáregyesület, amelynek plébániáján még nincs meg az eukarisztikus gyermekszövetség.* A gyermekszövetség, amely havonként legalább két engesztelő szentáldozást követel meg tagjaitól de a „Mindent Teéretted Jézusom» elvnek naponkénti hangoztatásával is a szentségi

Jézusra irányítja a gyermekek figyelmét és lassan állandó kontaktust teremt a gyermek s az eukarisztikus Jézus között — kiválóan alkalmas arra, hogy az eukarisztikus lelki életet megalapozza s az Oltáregyletnek kész, eukarisztikus szellemmel teltet s szentségi Jézusért való apostolkodás vágyától égő lelkeket adjon. A szövetség első tagjaiból már egy szalézi misszionáriusként működik Kínában és sokan készülnek a papi pályára a szemináriumban; nem hiányzik a szerzetesnői hivatalás sem; a szövetségesek legnagyobb része heti, sok pedig napi áldozó, úgy hogy a lelki élet terén valóban elsőrangú tényezőnek bizonyult az Eukarisztikus Gyermekszövetség.

Az Eukarisztikus Gyermekszövetség teljesen összeegyeztethető más gyermekegyesületekkel; pl. a szivgárdának testőrcsapata az örangyal-társulatnak eukarisztikus gyermekei lehetnek külön szakosztályt alkotva a szövetségesek. Ez a külön szakosztályszerű kiválasztás nem fölösleges, mert a vallásosabb családokból való tökéletesebb gyermekek így hozzájutnak ahhoz a pluszhoz, amelyet a tömegmozgalomszerű szivgárdában vagy más gyermekegyesületben nem kapnak meg.

Vezetője lehetne egy arravaló buzgó oltáregyleti tag pl. terjesztő vagy hitoktató, aki a nagyon elfoglalt klérusnak így hathatós támogatást nyújtana a gyermekek összejöveteleinek, közös szentséglátogatásainak, szentáldozásainak, játékdélutánjainak stb. rendezésével.

A szövetségből kinőtt 12 évesen felüliek részére van az ifjúsági eukarisztikus szövetség külön az ifjak és hajadonok részére ugyanolyan kötelességekkel, mint a gyermekszövetségben, csak gyűléseik vannak külön s ők már apostolkodnak is a kisebb testvéreik és ismerőseik között az Eukarisztia ismeretét és kultuszát terjesztve.

Az Eukarisztia buzgó taborát kérve-kérjük, hogy ne elégedjenek meg önmaguk megszentelésével, hanem bontsák ki lelkük szárnyait és mutassanak másoknak is példájukkal s apostolkodásukkal utat az eukarisztikus Jézus országába.

Dr. Mátrai Gyula.

FOHÁSZ SZENT ERZSÉBETHEZ.

Nézz a földre, nézz le kérlek

Szelídlelkű jó Erzsébet.

Elfogyott a magyar kenyér

Halld a sok könny miként beszél.

Szegjél, adjál úgy mint régen

Könyörülj a sok szegényen.

Kiknek mindent odaadtál

Magad is koldussá váltál.

Mert van kincsed, van hatalmad

Sok száz ajak feléd sóhajt.

Ó küldj erőt, bizodalmat

Szegi kenyeret a magyarnak.

Tóthné Kolosy K. Alojzia.

A MINDENSZENTEK HAZÁJA.

Szent Ágoston kifejezéseiből összeállította Damiani Szent Péter.

Tikkadt lelkünk örök élet forrására szomjazik
 S várja: testi börtönének hulljanak le zárjai;
 Számkivetve hazajutni vágyik, lángol, küzködik,
 Míg csak itt nyög, mert ezer baj s keserűség környezik.
 Tűnődik a dicsőségen, mely a bűnnel elveszett:
 Elveszett jó, meglevő baj — ó mi bús emlékezet.

Ki mondja meg: mekkora az égi béke öröme?
 Élő gyöngy ott minden háznak minden épületköve;
 Ormok és tetők aranyból, a termek tündöklenek,
 Fönn és lenn csak drágakő az összekötő szerkezet.
 Szinaranyból van e város utcáin a burkolat;
 Nincs szemét ott, nincs piszok rajt', nincs ami okozna bajt.
 Zordon tél vagy égető nyár soha senkit nem gyötör:
 Örök rózsák virágoznak, örök tavasz a gyönyör.

Fehér liljom, piros sáfrány, bőven csurgó balzsamok,
 Zöld vetés és viruló rét, mézzel folyó patakok,
 Mindenütt és mindig csak a fűszereknek illata,
 Le nem hulló gyümölcsöt hoz a ligetben minden fa.
 Egymással nem váltakoznak nap, hold és a csillagok,
 Mert a Bárány itt a fény, mely le nem nyugvóan ragyog;
 Nincs idő itt, nincsen éjjel: állandó a nappaluk,
 Mert megannyi tündöklő nap ott a szentek önmaguk.

Győzedelmük koronázva és örömük kölcsönös;
 Nincs többé harc, biztosak már, meggyőzték az ördögöt;
 Minden szennytól megtisztultak, nincs a testtel küzdelem,
 Egyetért a lelkivé lett testük és az értelem;
 Nem zavarja a nagy békét semmiféle helytelen.
 Változókból szárnyrakeltek Ahhoz, kitől lettenek;
 Színről-színre előttük az Igazság szemlélete.

S Abból élő forrás édes vizeit merítgetik;
 Bárhova is járnak-kelnek, kincsük el nem veszhetik.
 Fénylő, víg és élénk voltuk nincs kitéve semminek,
 Mindig ifjak, mindig épek — köztük nincs öreg s beteg.
 A mulandó elmúlt tőlük: létük, éltük már örök;
 Friss erőtől duzzad izmuk, minden romlás megtörött;
 Halhatlan éltük ellen megszűnt a halál joga;
 Ismerik, Ki mindent ismer — csak rajt' jár a gondolat!

S teljességgel ismerik még egymás szive titkait;
 Egy a lelkük gondolatja, egyet akar mindegyik,
 Bár a földi fáradságért más és más az érdemük.
 És az egyik másnak adja azt, amit szeret maga;
 Így az egyesek sajátja mindnyájuk közös java.
 S mert ahol a «test», ott joggal gyűlnek össze a sasok:
 Új erőre ettől kapnak szentek és az angyalok.
 Egy kenyéren élnek ott a kettős hon polgárai:
 Éheznek, bár jólakottak s birtokuk a vágyaik.
 Ott e teltség el nem untat, ott ez éhség nem kínos:
 Élvezve is áhítozzák s áhítózva élvezik!

Mindig új harmóniákba csengnek édes hangjaik
 S bájló, öröme hangolt, bűvös hangszerszámaik:
 A Királyt méltón dicsérik, aki által győztesek.
 Boldog lélek ott az égben orcáját szemlélheted!
 S föntről látod a világnak szerkezetje mint mozog
 S mint gördülnek égitestek: nap, hold, bolygók s csillagok.

Egykor ebbe a városba végy föl engem, Krisztusom:
 Légy a pálmám majd ha harci övemet leoldhatom;
 S ott a boldog polgárokkal jutalomrészem legyen.
 Edzd erőt harcosoknak, míg csak tart e küzdelem;
 Hogyha már a harcba küldtél: jól érdemlett nyugtot adj,
 Hagyj elérnem téged és ott örök bérem te maradj!

Fordította: Eöri János.

Örök dicsőségünk záloga.

NOVEMBER hó első nagy ünnepén, Mindenszentek napján, nemcsak tiszteletet nyújtunk az Isten megdicsőült szenteinek, de egyben bizalommal és vágyakozással nézünk a szentek boldog hona felé. Bizalommal, hogy segítségükkel mi is eljuthatunk a megdicsőült lelkek társaságába; vágyakozással vajha minél nagyobb fokban részesülnénk Isten országa dicsőségében. Bizalmunk erősítésére, vágyakozásunk fokozására az Úr itthagya köztünk *örök dicsőségünk zálogát*, az Oltáriszentséget. Eme nagy szentség nemcsak biztosítja örök dicsőségünket, de nem remélt módon növeli is azt a mi számunkra. Amit először állítunk az, hogy biztosítja örök dicsőségünket és való záloga örök életünknek. A zálog különösen akkor erős és való biztosítóka valamely ígéletünk teljesítésének, ha annak értéke valóban nagy, talán még nagyobb, mint a megígért dolog

Az Oltáriszentség belső értéke nemcsak fölér a mi jövő dicsőségünkkel, de messze fölülmúlja azt. Sőt egymagában a legnagyobb érték — amivel az Úr kötelezhette magát ígérete teljesítésére s az örök dicsőségnek biztos megadására. Vajjon adhatna-e földi király nagyobb zálogot a békefeltételekben vállalt kötelezettségek teljesítésére, mintha zálogul följánlaná egyszülött fiát. S amire földi király nem is merne gondolni, azt végtelen szeretetében megtette velünk a mi mennyei atyánk. Örök dicsőségünk zálogául adta e nagy szentségben egyszülött szent Fiát, s vajjon ezek után megtagadhatná-e tőlünk magát az örök dicsőséget? Nem joggal mondja-e Szent Pál: «Aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta értünk mindnyájunkért: mikép ne ajándékozna vele együtt mindent nekünk». (Róm. 8, 32) Nekünk adta tulajdon Fiát eledelül, vajjon az örök dicsőséget, melyet megígért, ha táplálkozunk az égi eledellel, megtagadhatná-e tőlünk. Hiszen ez égi eledelbe bezárta már az örök életet, amint az Úr mondja: «Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete vagyon és én feltámasztom őt az utolsó napon». Az örök élet birtokosa már itt a földön a lélek, mely magába fogadja a szentáldozáskor az Urat, az örök élet szerzőjét; de a test is részesül majd az örök élet dicsőségében, mert az áldozónak testét az Úr ígéretéhez híven az utolsó napon az élet örömeire föl fogja támasztani. Oly szépen szól erről szent Irén püspök: «Hogy is enyészhetnének el testeink örökre, hogy ne támadna fel testünk az örök életre, melyet Jézus Krisztus teste táplált és vére erősített? Nem a feltámadás és az élet-e az Úr Jézus? Midőn az isteni Megváltó a szentáldozásban az emberrel egyesül, leteszi az élet, a dicsőség magvát és csak az utolsó ítélet harsónájára vár, hogy az igazak testét saját dicsőült testének hasonlatára egy pillanat alatt átváltoztassa». A test, melyet az Úr lakóhelyül választott itt a földön; egyedül csak az Ő dicsőségének fényében tündökölhet a feltámadás után a mennyben.

A paradicsomban állt a Teremtő jóvoltából az «élet fája» (Gen. 2, 9), hogy annak gyümölcse megőrizze az embert az örök életre, s íme az Üdvözítő egyházának ajándékozta az «élet kenyerét», hogy mindaz, aki e kenyeret eszi, örökre éljen. Az élet fája a paradicsomkertben a földből nőtt ki, az élet kenyérének gyökere azonban az égben vagyon, mert hisz égből szállott kenyér, mely nemcsak biztosítani tudja örök életünket, de *módfelett növelni is képes örök dicsőségünket*. A szentáldozás megtisztítja a lelket a bocsánatos bűnöktől s mennél tisztább a lélek a bűnök szennyétől, annál nagyobb lesz annak örök dicsősége. Bűntől megtisztulni a szentség buzgó vétele által már mérhetetlen nagy jótéteménye az isteni irgalomnak, de ennél még nagyobb ajándéka az isteni szeretetnek a megszentelő kegyelemnek a gyarapítása, növelése. A megszen-

telő kegyelem folyton folyvást növelhető a lélekben s viszont az egyház tanítása szerint az örök dicsőségnek nagysága ép a megszentelő kegyelemben való részesedés fokától függ. Mindaz, ami növeli bennünk a megszentelő kegyelmet, növeli egyben örök dicsőségünket. S minthogy nincs semmi itt a földön, ami oly nagy fokban növelné lelkünkben a megszentelő malasztot, mint a szentáldozás, azért aki naponta buzgó lélekkel áldozik, az biztos zálogát bírja jövő dicsősége gyarapodásának, fokozatos emelkedésének is. «Te vagy a léleknek édes tápláléka — mondja a Krisztus követésének szerzője — s aki téged méltó módon vesz magához, örökösévé válik az örök életnek» (IV. 37. 2.) Örökségünket, mennyei boldogságunkat sokféleképen gyarapíthatjuk: minden buzgó ima, minden érdemszerző jócselekedet, minden erénygyakorlat által, de semmi által oly nagy fokban, mint a szentáldozás által. Mikor az örök élet kincseinek osztogatója maga jön el hozzánk, bővebben osztogatja kincseit, mintha csak kegyelmének valami eszközét szerezniék meg sok fáradsággal. Mennyi fáradságot fejtenek ki az emberek azért, hogy maguknak jobb helyzetet teremtsenek, mint amiben élnek, hogy növeljék rangjukat, állásukat, vagyonukat, fokozzák szépségüket, emeljék nemességüket, gyarapítsák műveltségüket és biztosítsák jövőjüket. S mi az eredménye a mérhetetlen erőfeszítésnek, a kimondhatatlan sok fáradozásnak? Sokszor semmi, sokszor pillanatnyi, de mindég csak ideiglenes és mulandó. S ezzel szemben mily kevés az a buzgóság, amellyel biztosítani törek-szenek örök életüket és növelni jövő dicsőségüket. Pedig mily könnyű volna ezt elérni, ha elég erős volna bennünk a hit és remény a jövő dicsőségünk zálogában és nagyobb volna szeretetünk az Oltáriszentségben jelenlevő és szeretete jelül nekünk önmagát adó Jézussal szemben.

Kerner István dr.

Az Oltáriszentségben való hit.

DEGRENDITŐ jelenet volt, midőn Jézus Jeruzsálem utcáján a vakon-született embert isteni mindenhatóságával sokak szemeláttára meggyógyította. «Földre köpvn, sarat csinála a nyálból és a sarat a vak szemekre kené és mondá neki: Eredj és mosakodjál meg Siloe tavában.» Bizonyára sokan kísérték a vakot a tóhoz, amelyben «megmosdék és ép szemmel tére vissza».

A kézzelfogható csodának híre gyorsan terjedt el egész Jeruzsálemben. A csodálatosan meggyógyultat a farizeusokhoz is elvivék, akik a csoda felől alaposan kikérdezték, majd pedig a szüleit is hivatták és azokat is körülményesen kikérdezték. Végül ismét őt faggatták: «Mit csinált veled?

Miképen nyitotta meg szemeidet?» Ők azonban a nyilvános és kézzelfogható csodának nem akartak hinni. Világos feleleteire méginkább megharagudtak rá és kiveték őt a zsinagógából.

Jézus ezt tudta és midőn a zsidók gyülekezetéből kitaszítottal találkozott, kérdezte: «Hiszsz-e te az Isten Fiában?» Ez felelé: «Kicsoda az Uram! hogy higgyek őbenne?» És mondá neki Jézus: «Láttad is őt és aki veled beszél, ő az». Amaz pedig mondá: «Hiszek, Uram!» És leborulván, imádá őt. (Szt. János IX., 1–38.)

Úgy tűnhetik nekünk, mintha az isteni trónus, a szent tabernákulum felől egy édes és erős hang ugyanezt a kérdést intézné hozzánk is: «Hiszsz te, hisztek ti az Isten Fiában?» És mintha kérdezné a mi elménk is: «Ki az, ó Uram, hogy higgyünk Őbenne?» Az édesen csengő hang pedig mondaná: «Ti látjátok, hogy Ő az, aki közel van hozzátok, elrejtve a fehér ostyában... Legyen a mi feleletünk hasonló a meggyógyított vak feleletéhez: «Hiszünk, Urunk!»

És miért ne hinnénk? Próbáljunk csak olvasni a természet nagy könyvében, amely ugyancsak nyitva áll tanulmányaink és kísérleteink részére. Mennyi dolog kerül el figyelmünket és ellenőrzésünket. Mennyi titok vesz körül minket! A titkok nemcsak a tanulatlan nép számára azok, hanem a tudományok művelői, még a lángész számára is. Sok dolognak, amelyek közelebbi érintkezésben vannak érzékeinkkel, amelyeknek hatásait mindennap láthatjuk, nem ismerjük természetét. Az élet eredete, keletkezése különféle alakjaiban a természet nagy titka. Az elektromosság hatásait mindennap tapasztalhatjuk a telefonban, rádióban, villanykörtében, dinamógépekben stb., de a természetét ki érti meg? A villamosság természete tehát titok előttünk. És titok az egész látható világ, amelyre vonatkozólag Raymond híres fizikussal a tudomány akárhányszor kénytelen hangoztatni: Ignoramus et ignorabimus. Nem tudjuk és nem is fogjuk tudni.

És miért ellenkeznek a titok csak a természetfeletti rendben? Miért nem hihetnők azt, amit nem látunk, fel nem fogunk? Az Oltáriszentség: a kenyér színében, a fehér ostyában jelenlevő Jézus, ki valóban a hitnek titka, szent vallásunknak egyik legfőbb igazsága. A vallás titok nélkül nem volna isteni. Annyira igaz ez, hogy téves vallásokat gyártó emberek szükségét érezték, hogy titokzatos tanokat gondoljanak ki a tömeg számára. A katolikus vallás isteni, amit tagadni esztelenség volna. Szent vallásunk titkai igazán titkok mindenki számára, a nép számára ép úgy, mint a papok számára, a tanultak részére, miként a tanulatlanok részére, egy szent Ágoston, aquinói szent Tamás, Dante, Newton, Volta, Ampiere, Kopernikus lángészének ép úgy, mint a legegyszerűbb, írni olvasni sem tudó embernek.

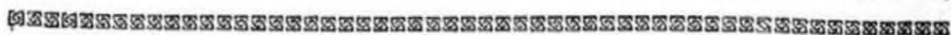
Higgyünk tehát katolikus szent Egyházunknak, amely arra tanít

minket, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben Jézus Krisztus, az Istenember valóban jelen van testével, vérével, lelkével és istenségével. Nagy fenséges hittitok ez, amelyet hinnünk kell, mert Isten, aki ezt kijelentette, maga az Isten, aki a mélységes titok e nagy igazságát szentül kihirdette és megerősítette. Pótolja a hit az érzékek gyengeségét, elégtelenségét, adja meg nekünk a szemet, amelyet a természet meg nem adhat nekünk, hogy az igaz és mély hit szemével szemlélhessük a Szentostyában az isteni Üdvözítőt.

Beteg társadalmunknak, amely Krisztust számúzi sok műhelyből, gyár-
tanteremből, családból, egyénből stb. mindenekelőtt a hit, a természet-
feletti hit szükséges. Ha nincsen hite az embereknek, nincsen remény-
ségük, de nincsen szeretetük sem. És jaj a társadalomnak, amelyben nem
él az igaz, élő hitből fakadó szeretet. Ott akkor felburjánzik a rút önzés
és kőszívű részvétlenség, amely nem látja felebarátján az éhségtől be-
esett arcokat, a ruhátlanság miatt a hidegtől didergő tagokat és nem
hallja vagy nem akarja hallani a nyomorgók ezreinek szívettépő jajkiáltásait.

A szociális bajokat — a lelki és testieket — csak az igazi szeretet
enyhíti, gyógyítja meg. Igazi szeretetre pedig első sorban a Krisztus
Jézusba vetett hit segít. Az Eucharisztia, Egyházunk e nagy és fenséges
titka manap is képes a lelki vakságban szenvedő társadalomnak vissza-
adni legdrágább kincsét: A természetfeletti világosságot, a boldogító
hitet. Vezessünk minél több lelki vakot az Eucharisztiahoz, a szentségi
Jézushoz!

Nagelreiter Alajos dr.

Magyar szentély Jeruzsálemben.

BÁR MÁR sokan tudják, de még mindég nem elegenden azt az örvendetes
tényt, hogy jövő év tavaszán gróf *Zichy Gyula* kalocsai érsek nagy
fényvel és pompával fogja fölszentelni Jeruzsálemben az első magyar
kápolnát a szentföldön, annak egyik legszentebb emlékü helyén, az utolsó
vacsora termének tőszomszédságában, a Dormitio-kripta templomában,
melynek közepén díszes oltár jelöli azt a helyet, hol a Boldogságos Szűz
Anyánk szíve utolsót dobbant. Ezt az oltárt félkörben hat kápolna-fülke
övezi, melyek egyikét a magyar katolikusok hite, reménye, szeretete és
hagyományos Mária tisztelete ékesít föl bensőséges magyar szentélynek.*

Nehéz időket élünk, de épen azért fokozottabb mértékben vagyunk
ráulvalva, hogy bizalommal és mélységes hittel forduljunk Égi Patronánk-
hoz, a Magyarok Nagyasszonyához. Egy szent áldozás, egy rózsafüzér,

* A fölszerelés magyar anyagból, magyar földön készül.

vagy csak egy Ave Mária följajánlásával mindnyájan növelhetjük e szent magyar hódolat benső értékét. «Ne adjatok sokat, de valamit mindnyájan adjatok» mondja a kalocsai érsek körlevelében. Ha csak egyetlen fillért adna minden katolikus, máris többszörösen fedezve lennének a kápolna fölszereléseinek költségei! Október, a Magyarok Nagyasszonya, a Rózsafüzér királynőjének hónapja volt. De ostromoljuk meg most is imáinkkal édes jó Szűz Anyánkat és a neki oly kedves rózsafüzér imádkozása közben szálljunk el lélekben a Szent Sion hegyére Szűz Mária elszenvedülési oltárához, hogy hódolati följajánlásunkat ott elhelyezhessük.

Oh mily szép volna, ha a Regnum Marianumnak sokat szenvedett és meggyötört hű fiai végnélküli hosszú sorokban csatlakoznának ahhoz a nagy hódoló menethez a Szent Sion hegyére, — ha az összes kongreganisták és egyletek tagjai és még az az öklömnyi nagy kis szövetséges is örömmel és szent lelkesedéssel ajánlana föl legalább egy Ave Máriát és egyetlen fillért a nagy hódolat céljaira. — Egyetlen fillér nem jelenthet senkinek sem anyagi megterhelést, de aki ezt sem tudja nélkülözni, hát legalább egy bensőséges buzgó imát küldjön a sion-hegyi magyar szentélybe, hogy annak minden egyes éke, köve, dísze a magyar hitet, reményt, szeretetet és hódolatot sugározza ki magából.

Szépen mondja a kalocsai érsek, hogy «Sion hegye napsütésben ragyog és a Dormitio hófehér temploma nélkülünk is fenséges himnusz zeng Isten Anyjának. Mi azonban — Mária országa — nem maradhatunk ki ebből a himnusból. Mi is tisztelői, testőrei, gyermekei vagyunk és elesett nemzetünk nevében ott akarunk állani összetett kezekkel, imádságos szívvel, ahol ő, átlépett e földi életből az örök hazába, s ahol ő majd nekünk is ajtót nyit a boldogság felé.»

pilismaróti Bozóky Gyula.

Megjegyzés. Mindennemű fölvilágosítást pilismaróti Bozóky Gyula ny. vezérkari ezredes a Dormitio Szent István kápolna-bizottság ügyvezető elnöke ad, kihez az adományok is beküldhetők. (Felsőögd, Pest megye.)

Halottak napján (az idén nov. 3-án lesz) minden nyilvános templomban teljes búcsú nyerhető a szentáldozás elvégzése után mindannyiszor, valahányszor a templomot meglátogatjuk s ott hat Miatyánk, hat Üdvözlégy és hat Dicsőség az Atyának — Fiúnak — Szentléleknek stb-t elimádkozunk. Ezen úgynevezett «annyiszor ahány-

szor» teljes búcsúnak elnyeréséhez a fentjelzett imamennyiség elengedhetetlen föltétel. (Nemrég megjelent új előírás.) A többi teljes búcsúknál a régi szabály marad érvényben, vagyis a ritus kongregáció döntése értelmében, elég egy Miatyánk, egy Üdvözlégyinyi bármely imádság is a Szentatya szándékára.

A kenyér II.

Akkor arra eszmélt, hogy még az a nő is magárahagyta. Három végtelennek tetsző nap után, hogy újra szemben állt vele, alázatos engedelmességgel hajtott fejet.

— Igen, holnap — felelte remegő szájjal.

Rettenetes éjszakája volt. Sehogy sem birt elaludni, kínosan fetrengett ágyán, mígnem a fáradtság elkábitotta. Félálomban azután atyját látta. Ravatalon feküdt, nézte őt és nyujtotta felé csontig lesóványodott kezét. Marika elfödte előle az arcát... nem... nem... «Hiszen csak meg akarlak áldani, hogy el ne vesszél» — suttogta nehéz, ziháló lélekzettel. Neki megdobbant a szíve, oda akart sietni, de mire megfordult, már ismét a merev halott feküdt a koporsóban. Felriadt, felugrott az ágyról.

«Megírok anyámnak mindent — biztatta magát — és minden jó lesz megint». De a feje ólomnehéz volt, visszadobta magát szegényes fekvőhelyére; égő szemmel meredt újra a sötétségbe.

Ragyogó, napsütéses vasárnapra virradt, sietve kapkodta magára ruháit. Szállásadója mogorva képpel mérte végig.

— Estére már fizetni fogok — mondta neki elmenőben lángragyuladt arccal. Két szeme az éhségtől és láztól csillogott, sápadt bőre alatt a vér tüzelt s az éjszaka izgalma most is remegett benne. Nyugtalanul, órákig rótt a utakat nem akart gondolkozni, nem akart érezni semmit. Dél felé alig vonszolta magát, a Dunapart lépcsőjére ült pihenni, de hogy az rettenetes forró volt, ott kellett hagynia. Templomi harang szólt, arra tartott... ott jó hús lesz... — megtorpant küszöbén... nekem itt nem szabad.

Túlbeszített idegekkel bukdácsolt tovább, a délután estére hajlott, mire nőismerősére rátalált. A szeme némán rémülten kérdezett, a másik biztatón hunyorgott.

Marika előtt táncot járt minden. Alig vette észre hova viszi, merre járnak, hogy vásári zajban, mézeskalácsos sátrak, portékájukat visítva kfnáló árusok között hanyódnak. Ide-oda lökdösték őket, kamaszodó fiúk éretlenkedtek körülöttük, gyerekek sírtak, trombiták recsegték... fönt, magasan a nagyharang áhítata úszott...

— Tessék parancsolni — szíveskedett eléjük egy hang a sátorból — talán kis bábút vagy huszárt a gyermekeknek.

Odasodorta őket a tömeg, meg kellett állniok. Nézegették az esetlen figurákat s egyszerre Marika ijedten látta, hogy társa tágranyilt szemmel mered maga elé. Talán a mézeskalács olvasó jutott az eszébe, amit valamikor régen anyja akasztott a nyakába; talán az a piros szív, amit piruló leánykorában emlékül őrzött valakitől. Ki tudja? Megbabonázva állt és csak nézett... nézett...

— Tessék — kínálta újra az árus — fiúcskának, leánykának?

— Igen, akik lehettek volna — tördelte végre, fonnyadt arcán végig pergő könnyekkel, — akikkel most itt járhatnék én is felpirosító örömmel, akikkel sípot fújhatnék, ha én is... én is...

«Szent József boldog halála.»

Nem tudta tovább mondani; megfordult, futni kezdett. Marika nagy ügyyel-bajjal törtetett utána, csak a hűvös, bollandó templomban érte utól, ott is már kezébe temetett arccal ült a padban, vele többé nem törődött. Marika kis ideig várt, azután körülnézett az ismeretlen és mégis oly ismerős helyen. Halványan világitott Jézus Szíve-szobor nézett le rá

szomorú tekintettel. A Szív majdnem feketének látszott az alabástrom fehér ujjak alatt, lábánál csomóban vérpiros rózsák heverték. A templomban jöttek-mentek az emberek, majd a prédikáció szavai kopogtattak Marika szíve ajtaján; harangszó, csengőcsilingelés szólított, de ő csak ült gondolattalan szomorúságban. A rózsák illata körülvette s mintha sűrű felhő borult volna az agyára, le kellett hunynia a szemét, míg lassan, édes kábulatban szállni kezdett a végtelen kék ég felé...

Hogy azután mi történt vele? Azt ő maga mesélte el édesanyjának... a kórházi ágyon ébredtem. Jaj, de jó volt ott bágyadtan feküdni. Mindenki jó volt hozzám, mindenki kényeztetett. Reggelenként ágyamhoz jött az ápolónővér az orvosokkal s kérdezték, hogy érzem magamat? mit szeretnék?

— Kenyeret — feleltem mindennap egyformán — mert csak ez az egyetlen gondolat maradt meg az emlékezetemben. Semmi másra nem emlékeztem, csak arra, hogy kenyeret kell keresnem. Lassankint azonban tisztulni kezdett az agyam, érdeklődve figyeltem a kórházi életet, megfogta szívemet az ápolónővérek szép munkája. Időnkint egy mosolygós arcú pap járt ágytól-ágyig; elnéztem, mennyi szeretettel foglalkozott a betegekkel; megsimogatta arcukat, hajukat, keresztel jelölte homlokukat s azok csókolták érte a kezét. Hozzám is jött.

— Ó, hát mégis csak visszafordult a mennyország küszöbéről? — kérdezte tréfálkozva. Most majd egy-kettőre összeszedi magát, de addig még sokszor fogunk beszélgetni. Nos, mit hozzak legközelebb magának?

— Kenyeret — mondtam monoton egykedvűséggel.

Hüvös kezét rászorította homlokomra, fürkészve nézett rám, alighanem eszelősnek tartott.

— Jó — felelte — de akkor holnapig meg kell tanulnia ezt a fohászt: «Jézusom, légy irgalmas szegény bűnösnek».

Kétszer-háromszor előmondta nekem, én akadozva ismételtem, azután elment. Egész nap törtem a fejemet és kínlódom ismételtem a fohászt, nehogy elfelejtsem. Másnap kora reggel a nővér ébresztgetett:

— Mária, kedves, hát kell-e a szent kenyér?

Megdobbant a szívem. A fejem csodálatos módon olyan tiszta volt, mintha sohasem lettem volna beteg. Mintha újjászülettem volna, mintha sohasem lettem volna Marika, csak mindig, mindig Mária.

Válasz helyett összekulcsoltam kezeimet, úgy imádkoztam suttogó alázattal: «Jézusom, légy irgalmas nekem, szegény bűnösnek». És természetesen megkaptam a kenyeret, fehérebbet, édesebbet, mint amilyenről gyermekleány fejjel ábrándoztam...

— Hazamehetünk már, anyám, Erdélybe — így végezte — elmondjuk édesapám sírjának, hogy Marika elindult kenyeret keresni és Mária megtalálta.

(Vége.)

Király Ödönné.

Havi imaszándékunk. Az Oltár-egyesület tagjainak első és fő imaszándéka mindig a legfölségesebb Oltáriszentség engesztelése. Ezen főszándék mellett azonban, vagy még helyesebben a főszándék szolgálatában lehet a tagoknak más mellék szándékuk is. A november hónapra ez a szándék a tisztító tűzben szenvedő lelkek segítése. Először a saját kedves halottainkra gondoljunk s azután anyaszentegyházunk katolikus szellemében az összes szenvedő lelkekre. *Szentmísemondás, szentmísehallgatás, imádság (rózsafüzérből öt tized a legfölségesebb — akár kitelt akár a szentségházban levő — Oltáriszentség előtt elmondva teljes búcsúval jár a szenvedő lelkekért) az oltárregyesületi tagsággal járó búcsúk felajánlása, jócselekedetek: erénygyakorlatok és alamizsnák, az eszközök a tisztító tűzben szenvedő lelkek segítésére.*

Az Oltárregyesület tagjai november hó folyamán a következő teljes búcsúkat nyerhetik: *Mindenszentek ünnepén, Halottak napján (nov. 3.), Kosztka Szent Szaniszló ünnepén (nov. 13.)*

az egyesület havi gyűlésének napján, azon tagoknak, akik a szentmísen és prédikáción résztvesznek. A központban a szentmise elmélkedéssel és közös szentáldozással a hó 11. vasárnapján reggel 8 órakor, a szentségbetétellel kapcsolatos szentbeszéd pedig délután 1/4 órakor van, a fiókegyesületek saját ajlatosságáiban való részvétel által is megnyerhetik e búcsút.

Minden tagnak havi imádsági órája napján; a hónap egy letszés szerint választott napján; minden tag a hónap első csütörtökén; a hónap első péntekén; a hónapban még külön egyszer mindazon tagok, akik ezen hónapban hetenkint 6 órát dolgoztak a szegény templomok javára.

Csoportvezetői intézmény az oltár-egyesületben. A központi választmánynak okt. 13 án tartott ülésén dr. Mészáros János prelátus, országos főigazgatónk az oltárregyleti propaganda érdekében ajánlja, hogy az oltárregyesületek szervezetébe iktatassék be a csoportvezetői rendszer olyképen, hogy egy-egy buzgó oltár-egyesületi tag csoportvezetői meg-

bízást kap s ezáltal joga és kötelessége, hogy az Oltáregyesületnek legalább tíz új tagot szerezzen, s azokat az oltáregyleti életbe bevezesse és kötelességeikre állandóan figyelmeztesse. Neki kell csoportjának tagjait a közös templomi ajtosságokra és oltáregyleti gyűlésekre figyelmeztetnie; az ő kötelessége a testvéri intelem is, ha az egyesületi tag bármiben nem megfelelően viselkednék; ő gyűjti össze csoportjának adományait, amelyeket átad vagy a pénztárosnőnek, vagy ha az nincs, az arra illetékes központi terjesztőnőnek. (Hogy azután az ilyen eseteknél előforduló gyanakvásnak eleje vételessék, a következő gyűlésen a pénztárátvő terjesztő vagy pénztáros mindig olvassa fel, hogy X Y csoportvezető kitől mennyi adományt szolgáltatott be.) Ha a csoportvezető tíznél több tagot gyűjt, új csoportvezetőt van joga ajánlani, aki az oltáregyleti helyi igazgatótól kapja a megbízatást. (Bélyegzővel ellátott írásban!) Hisszük, hogy a csoportvezetői intézmény sok új tagot, még frissebb életet, illetve még nagyobb lendületet fog hozni az Oltáregyesület életébe.

A keresési Oltáregyesület eddig is kitűnt páratlan szorgalmával, melyet a szent ruhák készítésében kifejtett. Most újra jelentkezett a Központnál és munkát kért. Igen szívesen adtunk nekik, mert a multból ismerjük nagy hozzáértésüket és áldozatos szeretetüket, amelynek nyomai mindig meglátszanak a náluk készült egyházi ruhákon. Itt említjük meg,

hogy a Központ más Oltáregyesületnek is szívesen ad kiszabott ruhadarabot, megkezdett hímzést, vagy csipkét, ha az illető Oltáregyesület azt elnöknője vagy terjesztőnője által kéri, aki azután érte felelős.

Köszeghy Anna úrhölgy a krisztinavárosi Oltáregyesület terjesztőnőjévé neveztetett ki. Sok áldást kérjünk munkásságára!

Rott Nándor veszprémi püspök úr a kegyelmes Elnökasszonyhoz intézett levélben köszönte meg azokat az adományokat, melyeket a központ az ő egyházmegyéje szegény templomainak juttatott. Leveléből idézzük e sorokat: «Különösen nagyon kell becsülnöm az Országos Központ áldozatkészségét most, mikor a mi földművelő népünk roppant nagy-szegénységben él, nem tud adakozni, a perselybe is alig tud filléreket tenni s az évenként szokásos templomi gyűjtések az Országos Központ javára nem járnak kellő eredménnyel.

Bábolnapusztán a nagyon buzgón működő Oltáregyesület a Központból eddig kapott tárgyából kiállítást rendezett, hogy a hívek előtt az Oltáregyesület áldozatkészségét dokumentálja. «A szépen és ízlésesen megrendezett kiállítást a környékbeli falvakból is többen meglátogatták és mindenki a legnagyobb szeretettel és elismeréssel nyilatkozott az Oltáregyleti Központ jószágáról, amellyel minket elhalmozott», írja Kopeczkyné Brém Anna titkár, aki egyúttal a bábolnapusztai Oltáregyesület lelki eredményeiről is öröndetes beszámolót küldött.

Felelős szerkesztő: **dr. Mátrai Gyula.** — Felelős kiadó: **dr. Mészáros János.**